

örömHírLap

A Főit-Központi Református Egyházakézség Folyóirata

VISSZATEKINTÉS

TARTALOMJEGYZÉK:

Hálás szív	1
Bizonyságtétel 1.	2
Bizonyságtétel 2.	3
Konfirmáció	4
Szeretethíd	8
Katekéta csendesnap	9
5NK	12
Bizonyságtétel 3.	13
Segítségnyújtás	15
Bizonyságtétel 4.	16
5NK 2.	17
Gondolatok	18
Angol tábor	20
Ifjűhet	22
5NK imádságok	23
Imatémák	23
Hirdetések	24

„Hála nélkül
mi más az élet?
Szakadéknűi,
mély hiányérzet,
mibe az ember
beleszédűl.”
Fűle Lajos

Hála az élet, a hála, ami éltet.

Ezek a gondolatok járnak a fejemben, amikor leűlűk, hogy visszatekintsek a mögűttűnk levű idűszak áldásaira. Nem tudok mást tenni, mint hálát adni. Hiszen mindedig megtartott és megsegűtett bennűnkűt az Űr! És nem csupán segűtett, hanem gazdagon megpakolta ajándékaival az életűnkűt. Legalábbis én így látom. **Tűrtűnelmi aszűly, gazdasági válság, háborű, rűg tapasztalt infláció, bizonytalanságok, kérdűjelek sokasága...** Igen, ez is benne van életűnk folyásának medrűben. De van számtalan okunk és lehetűségűnk arra is, hogy Őrá nézűs gondoljuk vűgig a mögűttűnk levű idűszakot, és megvizsgáljuk, mi minden csűrgedezik még ott ebben a mederben. **Ha alaposak vagyunk, nem mondhatunk mást, mint:**

Kűszűnűm, Uram. Hisz élűnk, létezűnk, és ha ezt Jűzus Krisztussal, Isten hozzánk kűldűtt Fiával való közössűgben tesszűk, akkor pláne. Mindazok, akik ebben az újságban visszatekintenek (mert ez egy ilyen kiadás), hálásak. Hálával számolnak be Isten vezetésűrűl, ajándékul kapott erejűrűl egy adott feladat elvűgzésűhez,

hálásak életformálű, tanűvű tévű gyűlekezeti kurzusűrt, konfirmációűrt, gyermek- és angoltáborűrt, balatoni ifjűhetűrt, és igen, egy egész életen át tartű vezetűsűrt. Én is ebbe a sorba állok be, amikor visszaemlékezem a Tanűim lesztekn kurzusra, a nyári táborokra, a szolgaláttevűk szeretetteljes összefogásűra, a gyermekek csillogű szeműre, műly bizonyságtételeire. Velűk egyűtt vallom: **szeretűnek hű tanűvű válni**, mennyei kincseket gyűjteni, amelyet sem a rozsdá, sem a moly nem emészűt meg. **Szeretűnek megtalált gyermeke maradni az Űrnak**, akibűl soha nem lesz elveszett drachma. Aki nem engedi, hogy elgurítsa Tűle az élet és őnszántábűl sem gurul el. **Szeretűnek olyan ember lenni**, aki nem hagyja, hogy az emberek vűleműnye, meggondolatlan kritikűja határozza meg az identitűsűt és az értűkűt, hanem csakis az élő Isten, aki nagy gondossággal tervezte meg, és folyamatosan formál, hogy az Ő remekművűvé váljon a kezei alatt. **Szeretűnek a hit hűse lenni**, mint Ábrahám, Eszter királnű vagy Pál apostol. Akiknek az életűk sem volt drága, annyira szeretűtek Őt és engedelmeskedtekn Uruknek. Hála van bennem betegsűgeekűrt, mélypontokűrt, mert abban is Isten

felém nyújtott, simogató kezét véltem felfedezni. Átéltém csodáit, amikor erőtlén, töredezett cserépedény életembe az Ő erejét lehelte, és hatalmas dolgokra használta. Folytathatnám még, de átadom a szót a Testvéreimnek. Kicsiknek és nagyoknak. A földi életút elején és végén járóknak. Olvassuk figyelmesen ezeket a kis beszámolókat, és lássuk meg bennük, hogy milyen jóságos és hatalmas a mi Istenünk! Áldjon meg az Úr minden Örömhírlap-olvasót!

Sebestyén Julianna beo. lelkipásztor

Kértem – Isten adott

*Erőt kértem Istentől –
de Ő elerőtlenített, hogy szerénységet és alázatosságot tanuljak.*

*Gazdagságot kértem tőle, hogy boldog lehessenek –
Ő azonban szegénnyé tett, hogy bölccsé lehessenek.*

*Kértem segítséget, hogy nagy tetteket vihessek végbe –
kicsinnyé tett, hogy jótetteket vigyek végbe.*

*Kértem Istentől, hogy élvezhessem az életet –
Ő azonban naponta újította meg az életemet, hogy a mindennap dolgaiban megállhassam helyemet.*

*Semmit nem kaptam meg abból, amit kértem –
de mindazt megkaptam, ami jó és hasznos számomra.*

*Ellenemre hallgatta meg imádságaimat –
Megáldott ember vagyok!*

Tanúim leszek

A hitemet legbelső privát zónám részeként éltem meg mindig, irigylve azokat az embereket, akik erről a témáról nyíltan és örömmel tudtak áradozni. Főként azokat csodáltam, akik nem hívó közösségben álltak elő a jó hírrel.

Azért jelentkeztem a TL-re, hogy ehhez a képességhez közelebb kerülhessek, és megértsem, hogyan lehetséges ezt az én mentálisommal és élethelyzetemben elérni.

A tanfolyam során lenyűgözött a sok érdekes olvasnivaló, amivel fejleszteni és mélyíteni lehetett a hitünket, és tudással is alátámasztani a kiállást a meggyőződésünk mellett. A Biblia szerkezetének és történetének áttekintése segített megérteni és helyére tenni a nagy történet ívét és valódi üzenetét. Világossá vált, hogy ha nem életünk fő sodra ez a történet, a kiragadott kis idézetek és szép üzenetek feloldódnak a világ sodrában. A tanfolyam egyik fejezete segítette az önismeretünk fejlesztését, és egy másik fejezetben a közösség fontossága is előtérbe került.

Házaspárként vettünk részt a programban, az anyagok olvasása során és az alkalmak után jó volt megosztani egymással a megérlelődött gondolatokat, izgalmas felfedezéseket.

A csapattagok egyéniségének sokszínűsége üdítő hatással volt a beszélgetésekre, fejlődésünkre, értékes és sokszor derűs alkalmakat tudhatunk magunk mögött.

Takács Béla és Melinda

De Te ott állsz

Indulataim csapdáiban erős vagyok,
rendíthetetlen és elégedett.
Megnyertem! Megnyertem!

Tobzódok és dagonyázok,
igen én értem el, én tettem.
Győzelem ez! Győzelem ez!

Aztán jön egy furcsa érzés,
egy fájó gondolat.
Valóban ezt akartam Uram?
Kételkedem! Kételkedem!

Majd sírni kezd a lélek,
büntetni a hatalom.
Kezdem a sebeket érezni magamon.
Fáj nagyon! Fáj nagyon!

Jön a kérdés. Miért kellett?
Milyen kényszer vezetett,
miféle bűvölet?
Szégyenkezek! Szégyenkezek!

Engedd uram, hogy leboruljak.
Talán, ha hagyom, hogy vezessen
egy nálamnál bölcsebb hatalom!
Vezekelek! Vezekelek!

De a sebek, melyet dacos erőszakom
ejtett rajtad Jézusom, belém hasít,
még inkább sebzett leszek.
Elvérezek! Elvérezek!

De Te ott állsz,
dicső alázattal nyújtod kezed,
ahonnan személyesen vehetem át
érthetetlen kegyelmedet.
Letérdelek! Letérdelek!

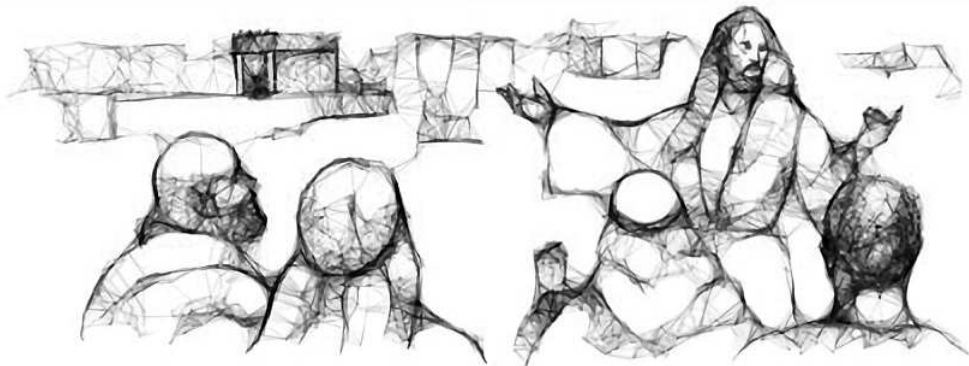
Szabó József

Tanúim lesztek 2.

Az elmúlt években mindennapossá váltak az elhalasztott közösségi események, a felfüggesztett csoportos összejövetelek. Ez a gyülekezeti életben sem volt máshogy. 2021 őszén már nagyon hiányzott a közösség, és **erősen elkezdett dolgozni bennem a gyülekezethez szorosabban kapcsolódás iránti vágy.** Ebben az állapotomban szólított meg Székely Pál tiszteletes úron keresztül az Úr, hogy csatlakozzak egy, a gyülekezetünkben először induló új kurzushoz. Izgatottsággal vegyes kíváncsisággal mondtam igent, annyit tudva, hogy a „Tanúim lesztek! – miszsiói tanítvány- és vezetőképző kurzusra” mondtam igent. Nem tudtam, miről fog szólni, nem tudtam, mi lesz a cél, vagy mennyi időmet veszi majd igénybe, de azt tudtam, hogy nem véletlenül hívnak. Egyértelmű válasz volt arra a kérdésre, hogy hogyan lehetnék a gyülekezetbe jobban beépülve. **Isten válasza az volt, hogy: „Gyere el erre a képzésre.”**

A kurzus előtt is Istent követtem, ezt viszont csak kevesen tudták rólam. Talán egy kezem is elég lenne, hogy megszámláljam, hány embernek mondtam el ezt ilyen formán. Sokszor még akkor sem beszéltem Jézusról, ha nem nekem kellett Őt szóba hoznom, hanem csak egy kérdésre kellett volna válaszolnom. **Nehéz témának, cikinek éreztem, és bár volt bennem ezek miatt bűntudat, sosem mertem ezen változtatni.** Azzal nyugtattam magam, hogy ha szavakkal nem is teszek Róla tanúbizonyságot, tetteikkel igen. Máskor azzal takaróztam, hogy legalább nem tagadom meg Őt mások előtt. Tudtam, hogy ez így nincs rendben, de mindig tovább léptem.

A Tanúim lesztek kurzus alatt sok mindent megtanultam, és sok mindent megértettem velem az Úr. Olyan emberekkel hozott össze, akiket az elején nem vagy alig ismertem, a végén mégis azon gondolkodtunk, hogyan

maradhatna együtt a csoport. Az év folyamán megláttuk egymás életében Isten munkáját. Megtanultam együtt, egymásért imádkozni. **Ami mégis a legnagyobb változás bennem, az éppen az, hogy már tudom, hogy én magamtól nem tudok változni.** Azok a dolgok, amik zavarnak, amik miatt rosszul érzem magam, azok nem fognak eltűnni, és nem fognak megváltozni csak azért, mert én szeretném.

Ahhoz az kell, hogy kérjem, higgyem és engedjem, hogy Isten, a mindenre képes teremtő Isten átformáljon. Átformálja a szívemet, a gondolataimat, a viselkedésemet. Ezt elfogadva rengeteget növekedett a hitem, változott az életem. Megértettem, hogy nincs „világi” és „egyházi” élet. Hétfőtől szombatig éppen úgy Róla kell szólni az életem, mint vasárnap. Minden az Ő nagy történetének a része. A munkám, a családom, a nehézségek, az örömek. Nincs olyan hely, idő vagy esemény, ami Tőle független lenne. Ezt megértve a Vele való kapcsolatom is változott. Sokkal szorosabb, személyesebb lett. **Már nem csak a teremtő Isten, akit megpróbálok követni, hanem a mennyei Atyám, akivel beszélgetek, aki bátorít, vigasztal, megnyugtat.**

Kívánom, hogy minél több ember életében elkezdődhessen ez a formálás, akár egy következő Tanúim lesztek kurzuson, akár más csatornán keresztül.

Asztalos Ferenc

Konfirmációs bizonyoságtételek

Istennel való kapcsolatom

Az Istennel való megismerkedésemről nincs sok minden, amit mondhatnék. Keresztýén családba születtem, így még kiskoromban megkeresztelték, és miután Fótra költöztünk, a Száz Juhocska Óvodába írtattak be. Itt kezdődött az Istennel való megismerkedésem, és az óvónénik és dadusok segítségével egyre közelebb kerülhettem Hozzá. Miután elbálgattam az oviból, a Fóti Ökumenikus Általános Iskolában folytattam tanulmányaimat, ahol az eddigiekhez képest sokkal mélyrehatóbban foglalkoztam Jézus Krisztussal. Itt szembesültem többek közt a szenvedéstörténettel (Passióval), és kezdtem megérteni, hogy Jézus tényleg feláldozta magát értünk, és valódi fájdalmakat élt át emberi testben. Bár „megtérésem” csak kicsivel később, egyik karácsonykor történt, amikor kedvtelésből elővettem a Bibliát és lapozgatni kezdtem, várva, hátha találok valamilyen érdekes Igét. Magával ragadott a légkör, úgy éreztem, hogy Isten velem van, és annyira belemerültem az olvasásba, hogy észre sem vettem, hogy beesteledett. **Aznap úgy döntöttem, hogy megpróbálok egy Istennek tetsző és Istenhez méltó életet élni.** Ezek után keményen próbálkoztam, hogy egy tiszt-

ta életet kezdjek kialakítani, délutánonként Bibliát olvastam, és kezdett szokásommá válni, hogy mindig van nálam egy Újszövetség a zsebemben. Ez kezdetben jól is ment, és nagyon boldog voltam, hogy sikerült elérni a célomat, **de egyre gyakrabban voltak olyan időszakok, amikor egyáltalán nem foglalkoztam Istennel.** Nagyon nehéz volt mindig visszatérni a jó útra, és sokszor kérdeztem Tőle, hogy miért történik ez, miért nem tudok megmaradni a hitemben. Nem sokkal ezután kezdődtek a konfirmációt előkészítő órák, ahol lassan megértettem, hogy **Isten nem azt várja el, hogy tökéletesek legyünk, hanem hogy higgyünk Benne.** Higgyünk Benne és Jézus Krisztus kereszthalálában, amivel megváltott minket és örök életet adott. Nem az a fontos tehát, hogy hibátlanok, tökéletesek legyünk, hanem hogy törekedjünk a tökéletesre, és higgyünk Jézus Krisztusban, aki megváltott bennünket, vala-

mint a Szentlélekben és az Atyában, aki feláldozta az Ő egyszülött Fiát a mi örök életünkért.

Nagyon örülök, hogy a konfirmáció alkalmával bizonytságot tehetek a hitemről és az Istennel való kapcsolatomról, és remélem, hogy ezentúl is képes leszek megtartani a hitemet.

Bikefalvi Kincső

A nevem **Lányi Nikolasz**, tizenöt éves vagyok, és mióta megszülettem, engem a szüleim hitben neveltek.

Hitem megalapozása a Száz Juhocskai Óvodában kezdődött, ahol minden nap tanulhattam valami újat Istentől. Később második osztályban átírtattak a szüleim a Benkő István Református Iskolába, ahol heti két hittanóra és egy hétkezdi istentisztelet van. Ezek az órák nem mindig érintettek meg engem, mert az adott Igéből főleg csak az eseményekről volt szó, és nem pedig a mögötte rejlő üze-

netről. Az iskola által rendezett hittanos túrá-táborokban is voltam, azok valamivel jobban tetszettek, mint a hittanórák, de nem volt hatással az se rám.

A legszebb emlékem Istennel a biatorbágyi Bárkás táborba fűz engem. 2018-ban voltam az egyhetes táborban, aminek minden napján volt három istentisztelet, délben csoportos beszélgetés és esténként közös éneklés. Ezen a helyen, távol a világtól, a hegyek között a faházakban olyan csendet éreztem belül, amit sose még azelőtt.

A kedvenc Igém, amit ott hallottam, így szól: *„Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer.” (Péld 28,13)* Teljes mértékben nekem szánta Isten ezt az Igét, mivel **azelőtt sosem vallottam meg a bűneimet. Mindig, ha büntudatom volt, úgy nyomtam el, hogy kerestem egy bűnbakot, vagy csak bebeszéltem magamnak, hogy nem csináltam semmi rosszat.**

Másnap a táborban megtanított minket a tábor vezetője imádkozni. Azt mondta, **minden imámban adjak Istennek hálát, valljam meg és kérjem bocsánatát a bűneimért**, és kérjek Tőle valamit. Miután a csoportvezető ezt elmondta, realizáltam magamban, hogy még sosem mondtam őszinte imát. Azóta minden este hálát adok az aznapért, bocsánatot kérek aznapi bűneimért, és kérek valamit másnapra Istentől.

Adj hálát a rossz napokon is, kérjed Isten bocsánatát, hogy megkönnyebbülhess, és merj teljes hittel kérni, és megkapod, amire vágysz te is.

Kiskoromtól fogva református közegben nevelkedtem. A Száz Juhocska Óvodába jártam, utána pedig az Ökuba mentem tanulni.

Az alsóbb éveimben nagyon szerettem hallgatni az áhítatokat. Mindig megtanultam az aranymondásokat is, amiket utána felmondtam az alkalmat tartó felnőttnek. Esténként a családommal Bibliát olvastunk, és a temp-

lomba is minden héten elmentünk. De ezeket egy idő után meguntam, és utána már csak az áhítatok végére vártam. Az alkalmakat végigbeszélgettem másokkal, vagy ha szét lettünk ültetve, akkor meg rajzolgattam. De minden évben elmentünk Berekfürdőre a gyülekezeti csendeshétre, amiket viszont nagyon szerettem. **Ezeket a heteken szerettem meg hallgatni az áhítatokat és a biznyságtételeket.** Egy alkalommal olyan téma volt, amit úgy éreztem, hogy csak nekem szól. **Megláttam a bűneimet, és megértettem, hogy át kell engednem az irányítást Istennek az életem felett. Kértem Őt, hogy bocsásson meg nekem, és hogy legyen az életem Ura. Azóta már rendszere-sen imádkozom és olvasom a Bibliát.**

Így utólag visszagondolva hálás vagyok, hogy egyházi oviba, iskolába járhattam és járok most is. Örülök, hogy Gödöllőn a Líceumban minden reggel áhítattal kezdjük a napot, ami sokszor hatással van a kedvemre, hangulatomra is.

Én azért szeretnék konfirmálni, mert úgy gondolom, hogy ez egy nagyon fontos állomás az ember életében. Egy jelentőségteljes döntés, amit mi hozunk meg, nem pedig mások helyettünk.

Nagy Dóra Boróka

Áldás, békesség! **Reményi Donát** vagyok. Szüleim keresztyén óvodába és iskolába írtattak, és az Úr útmutatása alapján a főtí gyülekezet lett a hitem bölcsője. Nagy áldásra, én már ekkor részese lehettem létezésének. A felvételi időszakban keresztyén középiskolákat jelöltem meg, számomra fontos, hogy mindig Isten mellett legyek, egy olyan közegben, ahol ez érezhető. Imádkoztunk, azt kértük, hogy oda vegyenek fel, ahol Isten helyet készített számomra; épülni és építeni tudok. Azt a kis rést a szívem ajtaján, amellyel rábíztam magam, hol töltöm a következő négy esztendő, szélesebbre szeretném tárni, és szeretném megismerni Őt.

Sokszor voltam csendesheteken, és igen szerettem részt venni rajtuk, az alkalmakon töb-

bet megismerni Istenről.

Mindig gondoskodott rólam, csak erről nem mindig tudtam, mindennel volt valami célja.

Nem mindig kaptam választ, és nem értem most sem, miért nem válaszol mindenre. Annyit megértettem, sokkal több dolgot tud adni, mint földi kincseket.

Miért történt ez, miért az? Nem egészen tudom, milyen válaszra számítsak, de remélem, minél előbb Hozzá tartozhatok a hitemmel, hogy elfogadjam a kereszthalált, és higgyek Benne. Érezem gondoskodását, szeretetét.

Mindig kérem a segítségét, ha van valami problémám, vagy csak meg akarom köszönni az eddigi napjaimat.

A konfirmációval felelősséget vállalok a tetteimért.

Ez az én történetem.

Már kiskorom óta hallok Isten Igéjét, egészen az óvodától kezdve a mai napig az iskolai áhítatokon és vasárnap az istentiszteleteken. Sok csendeshétre jártunk a családommal, és utána mindig jobb érzéssel tértem haza. Mindig is hallottam, ahogy valamit el

akar mondani nekem, de nem tudtam még megérteni, hogy mi az az üzenet. Sokszor volt olyan, hogy miközben hallgattam az Igét, egy mondatra felfigyeltem, mintha hozzám szólna, de inkább csak elengedtem a fülem mellett. „Ez nem fontos, majd később megértem.”

Leginkább nyolcadik osztály elején kezdtem el megérteni a kátéórákon, hogy mit jelent, hogy Jézus miattunk, értünk és helyettünk halt meg, ezzel megszerezve nekünk az örök életet. **Mindenki bűnösen születik, de ha megérti, hogy Jézus meghalt érte a kereszten, és hisz Benne, akkor át tudja adni az életét Istennek, és ezzel megbocsátást nyer.** Ezért szeretném, hogy a Szentlélek meg tudja erősíteni bennem a hitet, és én is át tudjam adni az életemet Istennek.

Tóth Barnabás

Egészen kiskorom óta ismerhetem Istent, és a kapcsolatom is elkezdődhetett vele a minden esti imákkal, amit anyukámmal és a testvéremmel mondtunk. Már a Száz Juhocska Óvodában is egy szerető közösségben lehettem, ahol dalokat és történeteket tanultam meg Jézusról. Aztán egyszer csak jött egy

törés az életemben... Ez akkor még nem volt számomra olyan fontos, nem viselt meg túlságosan, hiszen nagyon kicsi voltam, és nem tudtam felfogni, mi is történik körülöttem. Aztán később megértettem. Kértem Istent, segítsen meg, hogy túl tudjak lépni rajta. Jónéhány hónap után rájöttem, hogy a családom már nem teljes, és azt éreztem, hogy sikerült elfogadnom ezt. Ezt nagy részben Istennek köszönhetem. Ebben az időszakban sokat jártunk templomba, amit nagyon szerettem a közösség miatt is.

Elkezdtünk eljární az egyházi csendesetekre, ami még jobban megerősítette a hitemet. Hatodik osztályban felvételiztem a Gödöllői Református Liceumba, ahova sikeresen bekerültem. Nagyon jó minden nap az Ő Igéjével kezdeni a napot. A kátéórák is nagyon jó hangulatban teltek, és már nagyon várom a nyári ifitábort, ahova örömmel megyek. Hálás vagyok, hogy ismerhetem az élő Istent, és mindenben számíthatok Rá!

Zoltán Margit Enikő

Az Úr

**Talán mindig velem volt,
néha súgott egy-egy szót.
Hallgatott, de velem volt.**

**Aztán hangosabban szólt,
néha kézen is fogott,
szüntelen tanítgatott.**

**Szándékáért üldöztem,
harc feszült közte s köztem.
Ha tudtam, megkötöztem.**

**Mikor mindent elvesztettem,
mikben balgául hittem,
azóta csak reá nézek,
tanácsot tőle kérek.
Vele s általa élek.**

Szeretethíd

Ebben az évben, május 20-21-én gyülekeztünk is csatlakozott a Református Egyház által meghirdetett Szeretethíd programhoz,

Székely Pál
tiszteletes úr

szervezésében. A Szeretethíd célja, hogy közösen tegyünk egymásért, a helyi és gyülekezeti közösségeinkért. Az igei mottó ez volt: „*Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.*” (Mt 5,16)

Több helyszínen, egyidőben, országosan és Kárpát-medence-szerte sokezer református gyülekezeti tag végzett ezen a két napon építő-szépítő munkát. Mi a templomudvar rendezésében, a közelünkben levő városi buszmegállók takarításában, azok ablakainak tisztításában és graffiti-mentesítésében, a mellette levő kerítés festésében, gyülekezeti kerítésfestésben és egy mozgásában korlátozott testvérünk udvarának rendbetételében szorgoskodtunk.

Már pénteken benépesült a templomudvar az önkéntes gyülekezeti tagokkal. Közös imádkozással kezdtük a délutánt, majd elosztottuk a résztvevőket a különböző munkaterületekre. Az egyenpólóval mutattuk a kívülállóknak számára, hogy milyen akcióhoz csatlakoztunk, belül pedig tudtuk, hogy Istennek, a mi Megváltó Urunknak szolgálunk, és mégis a környezetünk javára.

Az első nap is elfáradtunk, de láttuk, hogy a szombatra is maradt bőven tennivaló. Jó, hogy senki nem adta fel, és másnap mindnyájan folytathattuk a megkezdett munkáinkat. Az időjárás sem hátráltatott bennünket, mert mindenféle munkára alkalmas, napsüté-

ses időt kaptunk. Mindegyik önkéntes csoport odaadón kivette a részét a feladatok elvégzésében. Külön örömöm volt az, hogy ifiseink is kitartóan aktívak voltak. Jó belegondolni, hogy református fiataljaink is tudnak példát mutatni, ki-ki a maga területén, mint ahogy mi, felnőttek is megerősödhetünk ezen a két napon, mert jó volt a gyülekezeti tagokkal egy közös cél érdekében együtt lenni. Igaz, nem voltunk benne a Híradóban, de ez a csendes háttérmunka mégis boldogságot adott mindnyájunknak.

Második nap délutánján ismét elfáradva mentünk haza, de **öröm volt végignézni a munkánk által megszépült környezetünkön, és magunkkal vittük a vezérigénkből, hogy ragyogjon a világosságunk, és a jó cselekedeteink dicsőítsék a mennyei Atyánkat.** Hiszem, hogy a főtí testvérek is, és az a sokezer határon innen és túli lelki testvér is ezt szem előtt tartva végezte és végzi azóta is mindenféle teendőit.

Tiszteletes úr azt ígérte, jövőre lesz folytatás, már most kezdjünk el készülni erre a hála-szolgálatra, mert igazi öröm részesei lehetünk általa!

Neuwirth Tibor

Csapatépítő csendesnap

Hálás szívvel gondolok vissza a gyülekeztünkben március 2-án hitoktatóknak, gyermekmunkásoknak szervezett csapatépítő csendesnapunkra. Örömmel vártam, hiszen az első – még 2019-ben tartott – alkalmon is jól éreztem magam, és mindnyájan nagyon sok jó, gyermekek közti szolgálatban használható dolgot tanulhattunk.

Ez a második alkalom ugyanannak a kis gyülekezeti közösségnek szólt, mégis egészen más volt. **Célja elsősorban a magunk megerősödése, épülése, Lélek által való feltöltődése volt – mégpedig az Úr tetteire, csodáira való emlékezés által, hogy így tudjunk tovább szolgálni a gyermekek felé.**

Sebestyén Julianna lekipásztorunk kezdő áhítatában mindjárt megszólított az Ige: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28)

Milyen jó volt Jézus szavait hallani, és azt, hogy bármilyen terhet hordozunk is éppen, talán meg is fáradtunk, Őhöz jöhetünk erőért és megújulásért!

A csendesnap előadója most is Baker Ági, a

Reménység Magjai Alapítvány egyik alapítója és mestertanára volt, aki hivatásának a tanítást, az evangélium gyermekek felé történő tolmácsolását és a gyülekezeti tanítók képzését tartja.

A 105. zsoltár versei így bízattak: „*Adjatok hálát az Úrnak, hívjátok segítségül nevét, hirdessétek tetteit a népek közt! ... emlegetétek minden csodáját!... Emlékezzetek csodatetteire, amelyeket véghezvitt, csodáira és döntéseire...*” – **Isten szeretetének, tetteinek, csodáinak megtapasztalásai nemcsak a mi hitünk növekedését szolgálják, hanem ezeknek a megtapasztalásoknak a továbbadása fontos eleme a szolgálatunknak is, hiszen a hit hallásból van.**

Olyan világban nő fel ma egy generáció, amikor sokan nem vállalják fel a keresztyén-ségüket, mintha kisebbrendűek lennének, mert hiszünk. Nem kellene ennek így lennie, de kérdés, **van-e olyan hit, ami kitart a tinédzserkorban is, amikor a szülők hitétől függetlenül tudja a fiatal, hogy Kiben hisz, és ez a hit kitart majd a legne-**

hezebb időben is. A személyes hit, az Isten iránti bizalom erősítése nagyon fontos a szolgálatunkban, mert az Istennel való kapcsolat otthon, a családban, illetve a gyülekezetben kezdődik.

Naámán történetében (2Kir 5) az elrabolt izraeli kis rabszolgalány hitét vizsgálva tettük fel a kérdést: a mögötte álló trauma, a veszteség ellenére, az ellenséges országban, rabszolgaként, pogány környezetben hogyan maradhatott meg a hite? A legalacsonyabb helyzetű kislány – hitével – a leghatalmasabb király kezét mozdította cselekvésre, amikor a szíriai király levelet írt Izrael királynak. Sőt a szíriai hadseregpáncsnok, Naámán, így szólt a gyógyulása után: „*Most már tudom, hogy nincs máshol Isten az egész földön, csak Izráelben!*” **A kislány hite vezetett Naámán megtapasztalásához: az ő hite újabb hitet munkált.**

– A gyermek személyes hite otthon kezdődött. Láta a szülei hitét, ott volt előtte a min-ta, a tapasztalat, ahogyan megélték a családban Isten jelenlétét, segítségét, gondoskodá-

sát. A tapasztalathoz pozitív érzelem kapcsolódott számára.

– A kislányban ott volt a feltétlen bizalom Istenben és Isten emberében, Elizeusban: „*Bárcsak eljuthatna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná bélpoklosságából.*” Nem azt mondta úrnőjének: talán meggyógyulna... Teljes biztonsággal, bátor meggyőződéssel beszélt a gyógyulásról. Ennek az Istenbe vetett bizalomnak gyökere a szülők hite, imaélete volt. Ahogyan az istenfélő zsidó család naponta háromszor imádkozott, ahogyan otthon elhangzottak Isten Igéi, és ahogyan látta azoknak nemcsak az ismeretét, hanem a megtartását is. Milyen fontos a szolgálatban is, és az otthonainkban is az Ige! Előadónk elmesélte, mennyire szégyellte tinédzserként a barátai előtt a szülei ígés tábláit a lakásuk falán. „De a mai napig emlékszem mindegyikre! Ott volt mindig a szemem előtt.” – mondta.

– Saját életünk megtapasztalásait mi is osszuk meg a gyermekekkel! Amit mi átéltünk, az számukra is átéltetővé, megtapasztalhatóvá válik, közelebről láthatják Isten szeretetét, csodálatos tetteit, szabadítását, gyógyítását. Ahogyan óra után egy kisfiú mondta az édesapjának: „Apa, én most jobban szeretem az Úr Jézust!”

Izráelben mindenhová vitték magukkal a gyermekeket, így ők is részesei voltak mindig annak, amit Isten cselekedett, amit Isten embere, a próféta tett. Együtt tapasztalták a felnőttekkel a csodákat. A mi gyermekeink is hadd legyenek részesei a bizonyágtételeknek, beszámolóknak!

Mi változott a kislány hitéből fakadóan? Miután Naámán meggyógyult és hitt, már nem volt egyedül a gyermek a hitével. A hitből hit fakadt, sőt Naámán házanépe, szolgálái is követték a hitét – ezzel a kislány helyzete, megbecsülése is megváltozhatott. **Az Úr Szentlelkének segítségével óriási hatással lehetünk mi is a következő generációra, hiszen a szolgálatunk célja, hogy ők is – már gyermekkorban megismerjék Isten szeretetét, az Úr Jézus megváltását, és részesei lehessenek az Ő országának!**

„Emlékezzetek... emlegessük... hirdessük...” A gyermekórákon a gyülekezetben, de otthon a családjukban is szolgálhatunk mindazzal, amivel minket megajándékozott a mi Urunk, hiszen az Ő csodái, tettei mind az Ő szeretetének megnyilvánulása felénk – mások épülésére is.

Naámán történetén keresztül nagyon jó volt így látni az Úrral való kapcsolatunkat, a szolgálatunkat. Az elhangzottakat előadónk a

saját életéből Isten szeretetének, hatalmának, oltalmának sok-sok megtapasztalásával egészítette ki a számunkra, ezzel még többet kaptunk, még inkább átélhettük a személyes bizonyosságtétel erejét.

A nap további részében is gazdagon kaptunk ajándékokat: a közös éneklés, az elhangzott Igék, egy filmrészlet, egy névre szóló levél mennyei Atyánktól, a csendes imádság, az imaséta, az egymásért mondott imádságok – mind-mind Isten végtelen szeretetének és az egymással való közösségünknek a megtapasztalásáról szóltak. Mindnyájan feltöltődhattunk, és új erőt, lendületet kaptunk a gyermekek közti szolgálatunkhoz.

Köszönöm, Úr Jézus, hogy részese lehettem a Te áldásaidnak ezen a napon!

Neuwirth Tiborné Ági

Csak bűnösöknek!

Aki önmagával megelégedett, mert nincs bátorsága arra, hogy Isten mértékének alávesse magát; vagy aki büszke kegyes, jámbor voltára, mert az őszinteség hiányzik belőle, az semmit sem kezdhet a keresztről szóló Igével.

Csak az, aki felismeri betegségét, tudakozódik az orvos után; csak aki tudja, hogy elveszett, az kiált a mentő, a szabadító után. Ahol azonban az emberből felszakad a kiáltás az Isten kegyelme után, és lelkiismerete megretten a szent Isten felisége előtt, ott a keresztről szóló beszéd örömezenet.

Hogyan fogadhatom el, hogy Isten a bűnemet megbocsátotta, ha Ő azt nem közli velem?

A golgotai kereszt Isten esküje, fogadalma, hogy megbocsát annak, aki meghajol az ítélet alatt, ami ott a bűn felett végbement és elfogadja a kegyelmet, amit Isten minden bűnösnek felajánl.

Sem életben, sem halálban nincs más vigasztalás, mint az a bizonyosság: Uram, meghaltál értem! Tied vagyok!

5 Napos Klub

Az idei – július 4-8-ig tartott – 5 Napos Klub témája a **gyűjtögetés** volt. Mi segítőként vettünk részt a táborban. A tábor végére anynyi kenyeret kentünk már meg, hogy már álmunkban is ezt csináltuk. De emellett sok mindent tanulhattunk a mennyei kincsekről a reggeli áhítatok alatt.

Hétfőn a **talentumokról** volt szó, hogy ki milyen talentumot, lehetőséget és feladatot kapott Istentől, és ezeket hogyan tudja jól használni és gyarapítani. „*Jól van jó és hű szolgám.*” (Mt 25,21)

Kedden a **megbocsátás** volt a téma. Mivel Isten elengedte az adósságunkat, ezért nekünk is meg kell tudni bocsátani embertársainknak. „*Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.*” (Mt 6,12)

Szerdán a **mennyei kincsekkel** foglalkoztunk. Mi sokszor csak a földi kincsekkel foglalkozunk, és elfelejtjük, hogy a mennyei kincsek sokkal fontosabbak. „*Mert általa van szabad utunk az Atyához.*” (Ef 2,18)

Csütörtökön egy rövid színdarabot láthattunk, ami az elveszett drachma történetét mutatta be. Egy asszony elvesztette a férjétől kapott fejdíszben lévő drachmák egyikét. Azért, hogy a drachmát megtalálja, ki kellett takarítania az egész házát. Mikor megtalálta, összehívta a barátait és együtt örültek ennek. **A való életben mi vagyunk az elveszett drachma, és Isten keres minket. A megtalált drachma pedig a megtért ember.**

Az utolsó nap az özvegyasszony példázatát hallhattuk. Jézus azt mondta erről, hogy az özvegyasszony két fillérje sokkal többet ért, mint a többiek adománya, mert ő mindenét odaadta, a többi ember pedig a feleslegéből dobott a perselybe. **Amikor mindenünket odaadjuk Jézusnak, akkor nem a mi akaratunk fog érvényesülni, hanem Jézusé.**

Nagyon jól éreztük magunkat a táborban segítőként is. Jó volt látni, hogy ilyen sokan voltunk. A szabadidőben sokféle foglalkozás

közül lehetett választani. Lehetett métázní, focizni, csocsózni, makramézni, gyöngyözni és társasjátékozni is. Minden program nagyon tetszett nekünk, a csoportos beszélgetések és a bizonyágtételek nagyon megragadtak minket. Az egyik ilyen csoportos beszélgetésen jött elő az a téma, hogy **Isten hogyan válaszol a kérdéseinkre**. Bennünk ez a téma maradt meg legjobban. Xénia néni elmondta, hogy **választ a Biblián vagy embereken keresztül is kaphatunk**, de Isten bármilyen módon a tudunkra tudja és fogja is adni a válaszát, viszont nekünk figyelni kell rá.

Jó volt hallani a táborban Isten Igéjét, és reméljük, hogy jövőre is újra ott lehetünk.

Szénási Csenge, Simon Boglárka és Simon Csenge

Gombai Borika néni története - 1.

Csend van bennem, és emlékezem,
Képe a múltnak ím, megjelen.
Vétket látok s gondozó kezét,
Szennyből, a sárból, mind kivezet.
Mért szeret Isten, mért szeret még,
Hogy lehet, mért nem mondja ki: elég!
Féltő karja újra átölel,
Áttört kezéhez szívem közel.

Csend van bennem, és emlékezem.
Mily sok ajándék, nagy kegyelem,
Mily sok áldás, mily sok türelem
Kísérte végig az életem.
Mért szeret...

Csend van bennem, és emlékezem,
Sokszor volt könnyes mindkét szemem,
Oly sok bánat, fájdalom is ért,
Hozzá futottam irgalomért.
Mért szeret...

Csend van bennem, és emlékezem,
Hála, dicséret él szívemen.
Hogy köszönjem múltat és jelent,
Holnapom védő, őrző kezét.
Mért szeret... (Vándor Gyula)

„Csend van bennem” – Berekfürdőn énekel-
tük ezt az éneket. Ezen az éneken keresztül
indított Isten, hogy gondolkodjam el eddigi
életemen: Hogy is volt? Úgy érzem, hogy
aki több, mint nyolcvanhat esztendő-t töltött
el itt ezen a földön, bőven akad mondaniva-
lója és bizonyágtétele az emberek számára.

Szomorú gyermekévek, mikor körülvesz a halál árnyéka

Hárman voltunk testvérek. Otthonunk min-
dig hangos volt. Sokszor összevesztünk.
Nekem kedves játékom volt a kukoricacsut-
ka-baba. Mami nem bírta velünk, beadtak az
óvodába. Katolikus oviba jártunk, mert nem
volt református óvoda. Apácák voltak ve-
lünk.

Három megtörtént esetet szeretnék elmonda-
ni:

- Apu sokszor elvitt a főtí strandra fürdeni.
Akkor még nagyon szép volt. Kabinok vol-
tak és tornafelszerelések. Fizetni kellett. Na-
gyon szerettünk fürödni. Bátyám elvitt egy
másik helyre, ami tiltott volt. (Ahol a lovakat
fürdették, ez volt a lóúsztató.) Engem leültet-
tek a vízpart szélére, hogy játsszak, ők meg
bementek fürödni, és én nem vettem észre,
hogy a vízben beljebb kerülök. Elmerültem.
Csak a kezem volt ki. Kiabáltam: „János,
segíts!” – és a vizet nyeltem. Észrevették és
kihúztak.

Valaki velem volt és megmentett.

- Akkor még háznál sütötték sokan a kenye-
ret. Mami teknőben dagasztotta a kenyeret,
szakajtóba tette, hogy megkeljen, és vitte a
pékhez süttetni. Azt mondta: „Rögtön jövök,
jók legyenek!” Ekkor a bátyám talált gyufát.
Fadarabokat szedett össze, az ágy lábánál
összerakta és meggyújtotta. Az elkezdett
füstölni, de nem gyulladt meg. Nagyon meg-
ijedt, behúzott minket az ágy alá és bezárta
az ajtót. Akkor még szalmazsák volt alatt-
unk, könnyen lehetett volna tűz. Hazaért
mami és látta a nagy füstöt, de nem tudott
bejönni. Segítségért kiabált, és ránk törték az
ajtót. Megmenekültünk.

Valaki őrzött minket, de nem tudtuk, hogy ki. Igen, az ember, ha bajban van, segítségért kiált.

• Hárman kaptunk egy használt biciklit.

Mikor otthon voltak a szüleink, akkor lehetett kihozni. Mi persze kivittük és bicikliztünk akkor is, amikor nem volt szabad. Bátyám velünk meg elsöpörtette három-négy ház előtt a járdát, hogy a nyomok eltűnjenek. Persze ezzel elárultuk magunkat.

Szeretnénk mi is, felnőttek, a nyomokat eltüntetni, a megtörténtet meg nem történtté tenni. De Isten tud és lát mindent.

Gyermekkoromban tört ki a második világháború. Szülői házunk pincéjében éltük át a borzalmakat. Alacsonyan szálltak a bombázó repülőgépek, és szórták a bombákat. Szüleim azt mondták, ez csak szőnyegbombázás, de mi jön még ezután. Este pedig a sötétséget bevilágították a Sztálin-gyertyák. Néztük, milyen szép. És ezek voltak a gyilkos fegyverek. Már közel volt a front. Átjött a szomszéd bácsi, hogy jöhet-e a pincébe. Apukám azt mondta, jöhet, de fekvőhely már nincs. A szomszéd bácsi hozott két csomagot. Apukám feltette a polcra. A szomszéd bácsi magasrangú ember volt, Horthy Miklós kormányzó úrnak volt a mindenese. Sokan voltak a pincében, harminc körül, majdnem fele gyerek. A feleségét és a lányát másik óvóhelyre vitte a szomszéd bácsi. Volt a pincében egy házaspár, akik tudtak kicsit beszélni tótul. Az ő házukban volt egy magasrangú orosz orvos, aki azt mondta, ha baj van, szóljunk neki. Emlékszem, három orosz katona jött be a pincébe. Azt kiabálták: „Germánszki!” – azaz németet kerestek. Fölhajtottak a pincelépőcsőre, ránk tartva a gyilkos fegyvert, ha van német, mindenki meghal. „Pu-pu!” – ezt kiabálták. Szembenézni a halállal!

Közben a mamikám kiszökött, és elment segítséget kérni. Életét nem kímélve ment a golyózáporban. Mi, gyerekek, nagyon sírtunk és féltünk. Azt mondtam: „Nem akarok

meghalni, élni szeretnék, ha lehet választani!” – Istennek mindenhol vannak gyermekei.

Mamit indította Isten a megmentésünkre. Elment ehhez az orosz orvoshoz. Jött is és igazoltatta őket. Kiderült, nem volt papírjuk a kutatásra. Elvitte őket, szőkevények voltak. Anyukám megkérdezte mamit, hogy mert kimenni. Azt felelte, a vezérige alapján, ami fiatalokból a szívében maradt, és özvegységében két gyermekkel segítette: „*Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.*” (Józs 1,9)

Isten keze fölöttünk volt, szárnyaival takargatott. Akkor szólt a szomszéd bácsi, hogy a csomagokban katonaruhák és fegyverek vannak, el kellene tenni máshová. Majd nem harminc ember életét kockáztatta. Elküldték csomagjaival együtt a szüleim. Kiértünk az óvóhelyről. Nem volt mit enni, éhesek voltunk. Láttam anyukám szomorú arcát, hogyan tovább? De Isten nem hagyott el bennünket. Másnap a szomszédban állítottak fel egy orosz konyhát. Ott főztek a katonáknak, és látták, hogy éhezünk. Ők hoztak csajkában enni. Kukoricakása, görhönymálé volt tejfel és lekvárral ízesítve.

Folytatása következik.

Kicsoda igazán nagy?

Aki tud bocsánatot kérni.

Aki szívből igazán megbocsát és elfelejt.

Aki kerüli a vitákat.

Akit nem lehet belevonni a veszekedésbe.

Aki nem pereskedik, inkább szenved a kárt.

Aki nem keresi a maga igazságát.

Aki nem kicsinyes, hanem nagylelkű.

Aki nem dicsekszik.

Aki ura a testének és akaratának.

Aki életét ehhez igazítja: Mit tenne Jézus?

Egy csodálatos nap története

Egyszer egy közeli helyen történt az eset. Engedjétek meg, hogy megosszam most veletek ezt a mások számára talán jelentéktelen történetet. Lehet, hogy meg sem történt, csak álmodtam vagy kitaláltam, de mélységesen valóságos és mélyreható érzéseket váltott ki belőlem.

Egyik reggel egy internetes kis közösség csoportjába, melynek jómagam is tagja vagyok, a következő üzenet érkezett:

„Kedves Testvérek! Bár most szembesültem, hogy szombat munkanap, de azért szeretném megkérdezni, hogy ki tudna jönni egy kis munkára!! Egy házikó tetejét kell lebontani (cserép, tetőléc, szarúfa stb.). A sok kéz a munkába is jó.”

Hogy őszinte legyek, már csak az időzítés miatt is kicsit kételkedve fogadtam a vállalkozók tömeges jelentkezését. Én sem éreztem magamban a kirobbanó erőt, egészségre és ezáltal fizikailag sem voltam toppon. A vágyat viszont az Úr már korábban kimunkálta bennem a segítségére. Így aztán, mint a mesében – egy életem, egy halálom – visszajelezttem részvételi szándékomat.

Nem jött túl sok válaszüzenet a közös csoportba, fogalmam sem volt, hogy hányan leszünk, de azt gondoltam, velem együtt az már legalább féllal több, mint a semmi.

Megérkezésemkor viszont meglepődve tapasztaltam, hogy nyolc testvéremet is útnak indította reggel a mennyei Apukája. A munkát a házigazda imádsággal indította. Ez reményteljes kezdésnek ígérkezett. Ráadásul aznap egytel biztosan többen végeztük a nem veszélytelen fizikai munkát. Végig ott volt velünk Jézus, és személyesen is kivette

a részét a munkálatokban. Ilyen közel már régen éreztem magam Hozzá. A hangulat szenzációs volt, mindenki hófehér ruhában és ragyogó arccal adta át magát a szolgáltatnak. A bontás számomra csodával felérő gyorsasággal haladt. Két légtornász testvérünk pedig játsszi könnyedséggel lépdelt a magasban, az Úr megtartó keze pedig folyamatosan ott volt a lábaink alatt. Közben érkeztek a szeretetszolgálatok enni- és innivaló formájában, a szorgos kezek a konyhában készítették a testi feltöltődéshez szükséges hozzávalókat. **Fantasztikus élmény volt megtapasztalni a közösség erejét, a szeretetből és szívből jövő munka örömet.** Délidőben a falak már csupaszon, fedő nélkül hirdették az Atya dicsőségét. Itt a kissé megfáradt testem jelezte, hogy mára elég, ne ficáncolj tovább, így én hazaindultam. De a szeretetvendégség azért nem maradt el. Az éhes hasak megtöltését szolgáló ebéd is elkészült, majd a gasztrocentrikus vágyak kielégítése után még folytatódtak a belső munkálatok. Sajnos itt már nem voltam jelen, de a

szemtanúk elmondása szerint továbbra is hullott rájuk az áldás a „napfénytetőn” keresztül. Azt gondoltam, amint otthon leszek kicsit lepihenek. Nem így történt. Ebéd után, továbbra is euforikus állapot-

ban, élményektől gazdagon repkedtem, és még a „házi feladatokból” is sikerült egy nagy adagot elvégezni.

Áldott nap volt, áldott munka, áldott együttlét, áldott jelenlét. Nem csak a miénk, hanem a bennünk és közöttünk munkálkodó, teremtő, megtartó és áldást ajándékozó mennyei, királyi jelenlét. **Magamat is és titeket is csak biztatni szeretnék, tartsátok nyitva a szíveteket és a fületeket: menjetek, ha hív az Úr.** SDG

Szabó József

Isten ereje a bábelőadásokban

Nyolcéves kisfiam, Ákos, esténként elalvás előtt vissza-visszatérően fél. Az esti ima és meseolvasás után, amikor mennék ki a szobából, hogy most már ideje aludni, időnként kétségbeesve, szinte könnyes szemmel kér, hogy „Anya! Maradj itt, ne menj ki! Félek!” Ilyenkor próbálok beszélni vele a félelméről, amit sokszor nem is igazán tud megfogalmazni, hogy mi okozza. Nyugtatom, bátorítom, hogy az Úr Jézus vele van, és Ő képes megszabadítani a félelmektől! Imádkozunk ezért, és mellette maradok, amíg el nem alszik. Két hete ez ismét megtörtént. **Kezdttem olyan eszköztelelni érezni magamat, de az Úr meghallgatta az imádságomat, és megint csodálatos módon cselekedett.**

A Palánta Gyermekek és Ifjúsági Misszióknak ismerem már néhány bábelőadását (március óta dolgozom a misszióknál), és éppen másnap került elém egy szórólap, amin hirdették, hogy Kaposon a „Panni nem fél többé” darabot fogják előadni. Gyorsan rákerestem a neten, és az előadás fent van a Youtube-on is. Amikor jött a lefekvés ideje mondtam Ákosnak, hogy szeretnék mutatni neki valamit, most esti mesének nézzünk meg egy bábdarabot a tableten. Alig kezdődött el, Ákos ujjongva kiáltott fel, hogy: „Anya! Ilyet láttam már az oviban is, jöttek hozzánk bábozni karácsonykor, és nagyon tetszett!”

A felvétel ment tovább, és ő a folytatást döbbent csendben, teljes átléssel hallgatta. Nagyon megérintette. A végén azt mondta,

hogy: „Anya! Ez olyan, mintha rólam szólt volna! Köszönöm, hogy megnéztük. Ezt a testvéreimnek is meg kell mutatni!”

Másnap örömmel mesélte a kamaszkodó két bátyjának, hogy milyen szuper előadást láttunk, amit nekik is mindenképpen meg kell majd nézni. Már alig várta az estét. Kicsit izgultam, hogy vajon a tíz- és tizenkét éves fiúk nem fogják-e túl „gyerekesnek” tartani. Kértem az Úrtól bölcsességet és a Szentlélek vezetését! Este összegyűlt a család, és elmondtam a fiúknak, hogy tudom, ők már nagyok, mégis szeretném megkérni őket, hogy Ákossal közösen nézzük meg a Palánta Misszió egyik bábelőadását. (Jól esett nekik, hogy nagy fiúknak neveztem őket...)

Most a tizenkét éves fiam kiáltott fel, hogy: „Ja, hát őket ismerem. Voltak a suliban is bábozni.” Nem is álltunk meg egy előadásnál, a „Panni nem fél többé” után a kérésükre megnéztük a „Kiszúrt labdát” is, melyben a fő Ige: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem.”* (Zsolt 50,15)

Az Úr megnyitotta a fiúk szívét az előadásokon keresztül, és egy csodálatos beszélgetésünk volt arról, hogy **Isten Igéje ma is élő és ható, és nekünk egy győztes Urunk, győztes Jézusunk van.**

Az ő életükben is olyan ereje van az imádságnak, Isten Szavának, amivel legyőzhetik a kísértéseket, a félelmeket, ahogy Pannival és a Kiszúrt labdában a kisfiúval is megtörtént. Együtt megtanultuk az igeverset.

Az esti lefekvésnél Ákos mosollyal az arcán mondta, hogy: „Nem kell félnem, mert tudom, hogy *tollaival betakar engem Isten,*

PALÁNTA
Gyermekek- és Ifjúsági Misszió

szárnyai alatt oltalmat találok, ahogy Panni is mondta.”

Én pedig túlcsoorduló örömmel adtam hálát az Úrnak az élő és ható valóságáért, a Palánta Misszióért és azért is, hogy ilyen gyümölcstermő a misszió, sok-sok előadásuk fel van töltve, mert azóta majdnem minden este kéri Ákos, hogy nézzünk meg egyet.

Juhász-Balogh Sára

5NK egy szolgáló szemszögéből

Idén is július első hetében került megrendezésre az 5 Napos Klub közel ötven gyerek részvételével.

Ennek szervezését már áprilisban elkezdjük, mert kell idő arra, hogy kialakuljon a hét menetrendje. Át kell gondolni mindent: mi legyen a téma, hogyan és milyen foglalkozások legyenek, hány szolgálóra van szükség, és még sorolhatnám. Minden kis részletet át kell gondolnunk, meg kell csinálni a beosztást: ki, mikor, mit csinál.

Mindig örömmel megyünk ezekre a megbeszélésekre, mert mindenkinek az a célja, hogy a gyermekek tartalmasan töltsék ezt a hetet, gazdagodjanak mind testben, mind lélekben. Természetesen átgondoljuk az előző évek tapasztalatait, és próbáljuk azokat beépíteni, a hiányosságokat, hibákat kiküszöbölni. Ezek a megbeszélések mindig nagyon interaktívak, mindenki elmondja, mit gondol, mit javasol, és azt is ki lehet jelteni, hogy nagyon jó hangulatban zajlanak. Én személy szerint nagyon szeretem ezeket a találkozókat, mert mindig jókedvűen, feltöltözve megyek haza. Szeretek együtt lenni

a szolgálótársaimmal, és nemcsak a gyerekek miatt várom a táborát, hanem azért is, mert mi, felnőttek is együtt lehetünk.

Mindenki sokat tesz a táborért, de azt gondolom, hogy Ambrusné Xénia teszi a legtöbbet, mert ő fog össze minket, szolgálókat, ő találja ki a témát, nagyon sok dekorációs elemet, anyagot készít, megcsinálja a beosztást, és még sorolhatnám. Nagyon sok energiája van, mindig csodálattal tekintek a kreativitására, kezűgyességére.

Izgalommal várjuk a tábor hetét, izgulunk azért, hogy minden flottul menjen, izgulunk azért, hogy a gyerekek jól érezzék magukat. Mert el kell mondani, hogy azért egyre nehezebb a gyerekek figyelmét lekötni, kitalálni olyan programokat, amiken örömmel vesznek részt.

Az izgalom mellett azért ott van a fáradtság is: a tábor végére nemcsak a gyerekek fáradnak el, hanem a felnőttek is. De ez igazából olyan fáradtság, ami az ember számára megéri. Megéri, mert látjuk a gyermekek örömét, látjuk, hogyan nyílnak ki, látjuk, hogyan gondolkodnak el, látjuk, hogyan kezdik el megérteni, mit jelent Isten.

És reméljük, hogy a gyerekek lelkében elvetett mag egyszer csak kinő, kivirágzik.

Mezősi Rita

Egyre mélyebben

Régebben úgy gondoltam, hogy Isten ajándékai polcokon vannak egymás felett. Azt hittem, minél magasabb szintet érünk el lelki fejlődésünkben, annál könnyebben jutunk az ajándékokhoz.

Utóbb rájöttem, hogy Isten ajándékai egymás alatti polcokon sorakoznak. Ne törjünk tehát magasra, inkább hajoljunk mindig mélyebbre. Így nyerjük el Isten legjobb ajándékait.

Gyümölcsös ősz

*Itt hát megint az ősz,
Most már aligha győz
Derű és napmeleg.
Jönnek már az újak,
Borongó hangulat,
Borongó fellegek.
Lehet-e várni mást,
Mint bús lombhullatást,
Ködöt, hideg telet?*

*Nekem másról beszél
A zúgó őszi szél
S eső, mely permetez.
A Lélek zúgva jó,
Az áldás, mint eső,
Oly dús szeptember ez.
Édes termést a fák,
Kegyelmes jó Atyánk
Áldást ezerszerez.*

*S bízva remélhetem,
Hogy az én életem
Sem lesz gyümölcstelen.
Béke és szeretet,
Megújult életek,
Rajta mind megterem,
Áldott szőlőtövön
Egyre gyümölcsözöm
Tebenned Mesterem.*

*S ha majd eljön telem,
Ott is Te vagy velem,
Bizonnyal tudhatom,
Nem a halál szorít,
Kegyelled elborít,
Abban megnyughatom;
S ért gyümölcsként leszed
Életgyűjtő kezed:
Betakaríttatom.*

iff. Molnár Gyula

Aggodalmak kora

Karinthy szerint vigyázni kell azzal, ha megkérdezzük valakitől, hogy van, mert az el fogja mondani.

Az ilyen jellegű óvatlansággal gyakran élek, és nem olyan rég egy összejövetelem is érdeklődtem egy idős házaspártól, akikkel majd harmincöt éve nem találkoztam, hogy is vannak mostanság. A pár hölgy tagja csillogó szemekkel, sugárzó arccal, meglepő őszinteséggel a következőket mondta:

„Nagyon jól vagyunk, jó ideje már, hogy befogadtuk szívünkbe az Úr Jézust, és ez meghatároz mindent, ami velünk és bennünk történik. A kegyelembe kapaszkodva éljük a mindennapjainkat, úgyhogy köszönjük, jól vagyunk.” Kissé meghatottan, néztük őket párommal néhány perces további beszélgetésünk közben, ahogy szinte ragyogott a két, nyolcvanas éveik elejét élő kedves „kisöreg”. Kicsit összetöpreődve, nehezen mozogva, de mégis lendületes hittel felvértezve beszéltek mindarról, ami fontos még, a gyermekükről, unokákról, dédunokákról, s az értük szóló imákról.

Údítóleg hat az ilyen beszélgetés, pláne ott, ahol nem is számítunk rá. Manapság **a világ nem éppen hangos a pozitív, hitből fakadó beszédektől, hanem egyre inkább az aggodalom csúcsra járatásában érdekelt média visszhangjait hallhatjuk** a hétköznapi beszélgetésekben, bejegyzésekben, posztokban, megosztásokban. Kis túlzással, a társalgások nagy része a recesszió, egzisztenciális összeomlások, elszegényedés, háború okozta károk, pénzromlás, drágulás feletti – nem ok nélküli – aggodalmakban tetőzik, s a jövő kilátástalanságai miatt megoldás nélküli csoportos rettegéssé válik. Majd jobb esetben nyugtató-nyugtalanító témazárásként a „majd lesz valahogy, mindig is volt...” bölcsesség kerül elő.

Édesapám a második világháborús időkre emlékezve azt mondta, hogy ha a tömegtá-

jékoztatás olyan szinten lett volna akkor, mint manapság, a pincékben, óvóhelyeken kuporgó emberek nagy része – habár relatív biztonságban voltak – idegösszeomlásban vesztette volna életét félve attól, ami jönni fog.

S ha már a múlt felsejlik, érdekes felvetés lenne az is, hogy mit szólnának ük- és dédszüleink a mi XXI. századi nehézségeinkhez, amikor ők társadalombiztosítás, egészségügy, nyugdíjrendszer, komfort, áram, digitális multimédia nélkül élték az életet természet és Isten közelségben, nagycsaládos struktúrákban, „mesélő öregekkel, nevető gyerekekkel?”. S ha ennek tükrében hátrább lépünk a kényelembe zúllott jelenünktől, már attól is más fénytörésbe kerülne sok minden, ami miatt zúgolódunk és aggódunk...

Kérdés, hogy milyen helyet foglalunk el ebben a hétköznapi örvénylésben. Egyáltalán belekeveredünk-e a jövőtől való rettegés szövevényes hálójába, vagy hálával élünk mindazzal, amit kapunk.

A valós nehézségek mellett mi a lelki hajtóanyag, és mit hagyunk a fülünkbe jutni-juttatni, mi uralja igazán a szívünket? A materiális gondolkodás győzedelmeskedik a hitünk felett, vagy a Krisztus hitünk – ha van – az anyagiak, a megélhetési gondok túlhatalmasodó árnyával szemben? **S mi köré épül fel az életünk, és a nehézségeink hol helyezkednek el benne? A középpontban, vagy a periférián szétszórva, mint velejárói az életnek, középen pedig az Úr az Ő szabadtításával, rendezésével, megmentő gondoskodásával és a mindebből fakadó hálával.**

„Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy: Mit igyunk? - vagy: Mit öltünk magunkra? Mindezt a pogányok kérdezzetik; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek. Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” (Mt 6,31-34)

Az aggodalom napi ampulláit már akkor megkapjuk, mikor bekapcsoljuk a tévét, számítógépet, az okostelefont, viszont a Biblia a

szabadság dimenzióját tartogatja számunkra. S az őszintén kimondott imádságban pedig már sokszor ott a megoldás, de semmiképp sem teszi félre meghallgatás nélkül az Úr, és a nyitott szívbe el is jut a válasz.

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,6-7)

S akkor már nem lesz gond boldogan, békével, hittel mozogni, élni, szólni, bátorítani gyengítő aggodalmaskodás nélkül.

Elek István

Angoltábor

Idén júliusban megrendezésre került a Fót-Központi Református Gyülekezet első angol-táborra, ahol lehetőségünk volt angol anyanyelvű, hívő önkéntesektől tanulni, csiszolni nyelvtudásunkat. Kilencetől tizennyolc évesig minden korosztály jelen volt, csoportokra osztva, ahol szükség szerint tolmácsok segítették a megértést.

Minden nap angol nyelvű áhítattal kezdődött, amit Székely Pál tiszteletes úr fordított. Bibliai személyek (vagy ahogy a táborban neveztük: „szuperhősök”) életéről, cselekedeteiről volt szó. Az előadásokat Grace látványos szemléltetéssel tette még érthetőbbé, érdekesebbé.

A tábor során angol nyelvű énekeket is tanultunk, amik közül nekem a kedvencem a Goodness of God című ének volt. Megható volt hallgatni, ahogy mindenki egyszerre, szívvel-lélekkel dicsőíti az Urat.

Napközben órák voltak, ahol a szókincsünket és kiejtésünket tökéletesítettük. Nathaniel új szavakat tanított nekünk, és bemutatta hazáját, Kanadát. Grace-szel párokra oszolvá

feladatokat oldottunk meg, és számunkra ismeretlen dolgokat mutatott Amerikából. Bónuszként pedig kaptunk egy hokedlit, melyet magunk csiszoltunk, festettünk, és az ülőfelületként szolgáló pántot is mi raktuk fel rá (segítséggel persze). A hokedlit David készítette elő nekünk, rengeteg munkát fektetve ebbe.

Délben a Gyermekközpontban ebédeltünk, miután csoportokra oszlottunk, és átbeszéljük a reggeli áhítatok témáját. A program ezután különféle játékokkal folytatódott: vizes lufikat dobáltunk, kötelet húztunk és baseballkesztyűvel is ügyeskedtünk. Végül áhítattal és szeretetvendégséggel zártuk a napot.

Nyelvtudásunk mellett hitben is fejlődhetünk. Minden nap különböző történeteket megvizsgálva mindenki felfedezhette azt, ami leginkább hozzá szól, megérinti őt.

Számomra Ráháb története volt különleges. Ráháb hallotta, hogy Isten milyen csodákat tett, és ennél több nem kellett neki. Rögtön felismerte, hogy Izrael Istene az egy és igaz Isten. Az életét kockáztatta, amikor szállást és rejtékhelyet adott a két kémnek, majd

félrevezette a király küldöttjeit, ezzel téve bizonyosságot hitéről. Nemcsak saját, hanem családjá és hozzátartozói életét is rábízta Istenre, és Isten megtartotta ígéretét, megmentette őket.

Ráháb prostituált volt, nap mint nap elkövette ugyanazt a bűnt, melyet mindannyian elítélünk. De amit akkor tett, mikor megtért Istenhez, arról sokan példát vehetnénk. **Va-jon hányan bízának rá életünket teljes mértékben Istenre? Hányan tennénk ugyanezt a családunkkal kapcsolatban is? De még sokszor ennél kisebb dolgokat se teszünk meg. Mikor álltunk ki utoljára hitünk mellett hitetlenek előtt? Vagy esetleg még el is titkoltuk, hogy mi hívők vagyunk? Mikor kételkedtünk utoljára**

Istenben? – Kellemtlen kérdések, amiket azonban fel kell tennünk magunknak. Csak úgy szabadulhatunk meg bűneinktől, ha egyesével felismerjük és Isten segítségét kérve letesszük azokat.

Ezen gondolkoztam sokáig, és ez vett rá arra, hogy valahol elkezdjem. Nem egy könnyű feladat, és sokszor azt érzem, hogy alig haladtam valamit. De hiszem azt, hogy Isten, mint sok minden másban, ebben is segíteni fog, és ha nem is lehetek soha tökéletes, mégis egy lépéssel közelebb kerülhetek Hozzá. Örülök, hogy idén részese voltam az angoltábornak, és fejleszthettem angol szókincsemet, kiejtésemet és nem mellesleg a hitem.

Császár Zoltán

Balatongyöröki ifihét

Még le sem konfirmáltam, amikor elhívtak minket az ifitáborba. Nagyon megörültem neki, jól esett, hogy már akkor számítottak ránk, amikor még hivatalosan nem is voltunk ifisek. Ezzel megjött a kedvem a táborhoz, és eldöntöttem, hogy ha más nem is, én biztosan részt veszek rajta. Jó döntés volt, sőt biztos vagyok benne, hogy Isten is úgy akarta, hogy ott legyek.

Már az első nap nagyon jól éreztem magam, gyorsan elröpült az idő. Lesétáltunk a strandra, ami elég messze volt a szállástól. Ott kezdetét vették a közös röpzések is, amik szépen összekovácsolták a csapatot. Este került sor a nyitóalkalomra, ahol a minket ért külső és belső támadásokról volt szó. Utána egy rövid kiscsoportos beszélgetés következett.

Kedden egy közös, jó hangulatú reggelizés után hasonló téma került elő. Ott Székely Pál tiszteletes úr arról beszélt, hogy hogyan lehetünk ellenállóak a múlt sérelmeivel szemben. Elég fáradt voltam, és csak nehezen tudtam figyelni az alkalomra, de utána a kiscsoportos beszélgetésre szerencsére már teljesen felébredtem. **Jó volt meghallgatni mások**

személyes tapasztalatait, és hitbeli témákról beszélgetni velem egykorúakkal. Sajnos mire teljesen feloldódtunk volna, már le is telt a beszélgetésre szánt idő, és el kellett indulni ebédelni. A délutánokat minden nap a strandon töltöttük, ahol vízbicikliztünk és röpzünk. Esténként pedig biztonságtételeket hallgattunk meg, amik után sor került ifis csapatversenyre, ifis kvízre, Just Dance par-tira és csoportos társasozásra is.

Már a hét elején mondták, hogy van lehetőség a tábort tartó felnőttekkel személyes beszélgetésre, hogyha valami kérdésünk van, vagy ha csak szimplán beszélgetni szeretnénk. Eleinte nem volt elég bátorságom odamenni valakihez, és felvállalni, hogy szükségem van ilyesmire, de aztán a hét vége felé leültünk Mezősi Ritával kettesben, és nagyon sok kérdésemre választ kaptam tőle. Tudtam neki a hitemről mesélni, ami számomra egy nagyon nagy előrelépés, mert nem sok olyan ember van, akivel képes vagyok mély témákról beszélni. **Meg tudtam előtte nyílni, és segített nekem rendezni a kapcsolatomat Istennel. A végén közösen imádkoztunk, segített nekem megújítani a megtérésemet.** Az imádkozásnál zavarba

jöttem, és nem nagyon akartak jönni a szavak, de örülök, hogy amiket ott nem mondtam ki, azokat később egyedül el tudtam mondani Istennek.

Jól éreztem magam a héten, jó volt a társaság, jók voltak az alkalmak, a kiscsoportos beszélgetések, a közös éneklések, játékok. Hálás vagyok, hogy részt vehettem a héten, és várom már a következőt.

Imádságok az 5 Napos klub résztvevőitől

Drága Mennyei Atyánk,
Köszönjük, hogy itt lehettünk a táborban. Köszönjük, hogy kaptunk Tőled talantumokat, képességeket. Add, hogy jól használjuk őket, hadd legyünk jó és hűséges szolgálók.

Köszönjük a finom ételeket. Köszönjük, hogy jó közösségbe küldtél minket és sokat tanulhattunk rólad.

Hálásak vagyunk a jó programokért és hálásak vagyunk, hogy a bárányaid lehettünk és Te vagy a mi pásztorkunk.

Köszönjük, hogy szeretsz minket!
Ámen

Drága Jézus, átadjuk Neked a szívünket. Kérünk, adj nekünk megbocsátást és adj boldogságot, tiszta szívet. Segíts megtalálni a sok mennyei kincset, amit elhoztál közénk. Kérünk, hogy hadd lehessünk a Te hű szolgálók és ne engedj bennünket rossz útra. Köszönjük, hogy meghallgattál minket, Jézusért. Ámen

Mennyei Atyánk,
Köszönjük, hogy itt lehettünk a hittantáborban! Köszönjük, hogy meghallgatsz minket! Köszönjük, hogy kaptunk életet! Hálát adunk, hogy adtál nekünk jó képességeket. Hálát adunk, hogy gyűjthettünk mennyei kincseket pl. Jézusról szóló történeteket, énekeket, amelyek a megbocsátásról, az elveszett bárány megkereséséről, az elveszett drachma megtalálásáról, az özvegyasszony két fillérjéről szóltak.

Köszönjük Jézusunk, hogy bűneinket felvitted a Golgotára, hogy rajtad büntette meg Isten a mi bűneinket. És eltörölte az adósságunkat. Köszönjük Istenünk, hogy a bűneinktől megszabadítottál, és köszönjük, hogy kinyitottad az utat a Mennybe. Köszönjük Istenünk, hogy elengedted tartozásunkat, mint a történetben a király a szolgának.

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgálók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozóikért;
- az egyházi oktatási intézményekért, az órbottyáni szeretetotthonért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekkarunk jövőjéért;
- a kislagi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért, a missziói munkákért;
- Isten megtartó kegyelméért a pandémia időszakában is;
- a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókéért;
- a gyászolókéért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért;
- a szomszédban zajló háború megszűnéséért.

örömHÍrlap
A Fót-Központi Református
Egyházközösség Folyóíráta

Felélős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

*Következő számunk
reformáció alkalmából jelenik meg.*

*A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.*

Állandó alkalmaink ⌚

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Bibliaóra
Csütörtök	18:30	Imaóra
Péntek	16:00	Friss ífi
	18:00	Reflekt
	18:00	Nyitott kör
Minden csütörtökön	8:00	Fiatalasszonyok imaköre
Minden második csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
közbenső héten	9:30	Hitmélyítő mamakör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra
Minden hónap utolsó vasárnapján	16:00	Házassággyondozó alkalom

Énekkari próbák

Szólampróbák:

szoprán - hétfő 18:00 alt - hétfő 18:45
tenor - hétfő 19:30 basszus - hétfő 20:15

Összpróba: szerda 18:30

Hálaénekkar próbája: csütörtök 17:00

Zeneovi: csütörtök 16:15

❧ Különleges alkalmaink ❧

Október	9. 10:00	Teológusnap
	16. 10:00	Óvodavasárnap
	25-28. 18:00	Úrvacsorai előkészítő alkalmak
	30. 10:00	Úrvacsorás istentisztelet reformációra
November	1-5.	Csendeshét Berekfürdőn

AZ ÚR JÉZUS FÁI

Ott a kedves őszi
napsugárba kint,
gyümölcstől hajol meg
a fák ága mind.

Gazdagon, bőséggel
termett meg mindenik.
Hű kertészünk szíve
úgy örül nékik.

Az Úr Jézus fái
emberéletek.
Én is az Ő kedves
fája lehetek.

Kertjébe fogadta
kicsiny életem,
S csupán egy a vágyam
azóta nekem:

Hogyha majd megérint
ősz hideg szele,
állhassak előtte
gyümölcscsel tele.

Túrmezei Erzsébet

FELHÍVÁS!

Amennyiben banki átutalással
juttat el adományt
gyülekezetünk számára,
kérjük, a közlemény rovatban
tüntesse fel nevét, lakcímét és
az adomány célját!

Bankszámlaszámunk:

**Fót-Központi
Református Egyházközösség
66000028 15408631**